ЛИСТОПАД
1978
Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.
№ 22 (1040)
Ціна номера 20 коп.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Незвичайні ситуації

— Я скликав вас, товариші, щоб почути вашу думку про методи мого керівництва...

— Товаришу міліціонер, заберіть у мене права, бо я тільки що випив у буфеті...

— Ми занадто багато випускаємо кінокомедій! Треба й за серйозні фільми взятися...

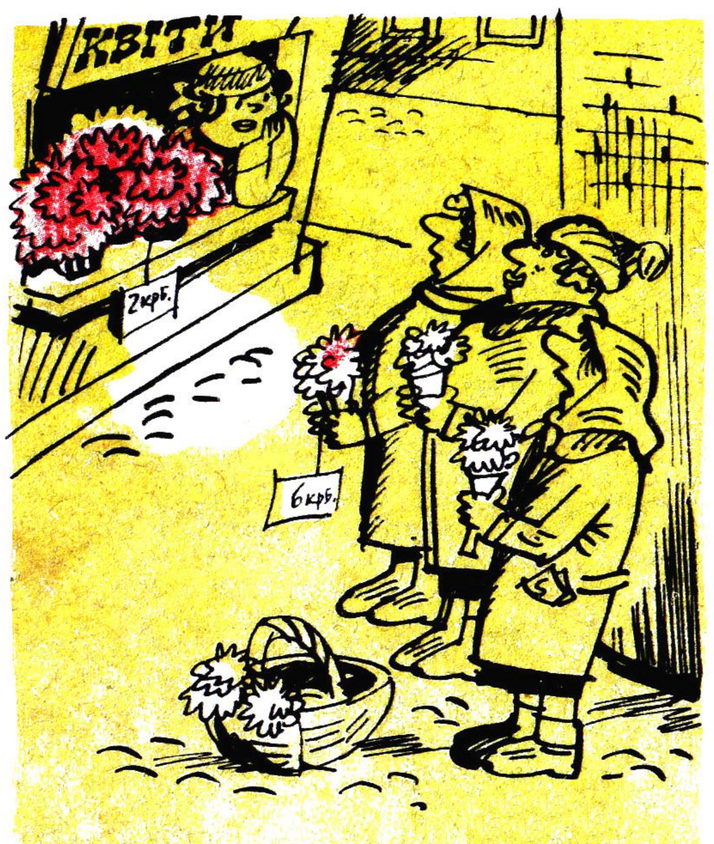

— Доведеться знизити ціну, бо у кіоск кращі квіти завезли.

— Оскільки ви маститий автор, то вам доведеться трохи почекати, бо до плану на цей рік ми включили тільки молодих.

— Я вимкну радіо, а то сусіди, мабуть, уже лягли спати.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Алло, Петренко, як же ви додумалися п'ять років нову техніку на складі маринувати!!

— А невже, Іване Івановичу, ми будемо її впроваджувати!

— Думати, Петренко, треба, думати. Та техніка вже морально застаріла, отже, може постоятн і на подвір'ї. Не склад завеземо верстати з програмним керуванням.

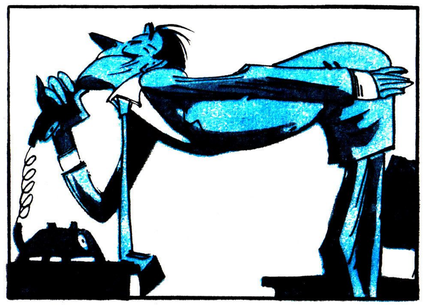

— Світла у вас голова, Іване Івановичу! Зараз же дам відповідні розпорядження.

Телеграфне агентство Щерця

БІДА НАВЧИТЬ

ЖИТОМИРСЬКА область. (Кор. ТАП). Успішно склали норми ГПО старшокласники Ласківської середньої школи Народицького району. Особливо відзначилися вони в стрибках у довжину, побивши і районний, і обласний рекорди.

— Своїми успіхами ми завдячуємо керівникам Черняхівської пересувної механізованої колони № 161, — сказали вони у розмові з кореспондентом ТАП. — Ще в березні ПМК повинна була збудувати місток через річку, що з'єднав би центральну садибу місцевого колгоспу з другим відділком, але досі нічого не зробила. Річечка неширока — усього чотири метри, але поки ми не навчилися стрибати, доводилося, щоб дістатися до школи, робити гак у двадцять кілометрів.

У НОГУ З МОДОЮ

БОБРИНЕЦЬКИЙ район на Кіровоградщині. (Кор. ТАП). Як відомо, мода дуже примхлива. Якщо в одному сезоні модне, наприклад, пальто одного фасону, то в наступному — іншого. Іти в ногу з модою жителькі села Сорочанське В. В. Харчевній допомагає Бобринецький райпобуткомбінат. Ще в листопаді минулого року здала вона до Миколо-Бабанського приймального пункту пальто в хімічну чистку. Звідти переправили його в райпобуткомбінат, а побуткомбінатівці — аж у Кіровоград. Минув рік, а пальта нема. У приймальному пункті їй радять: «Ждіть», — а з Кіровограда пишуть, що «ваше пальто почистили і за таким-то номером відправили в райпобуткомбінат».

А тим часом В. В. Харчевна купила нове пальто. І, звичайно, набагато модніше, ніж у неї було. Щоправда, одягати його боїться. А раптом з'явиться якась пляма і знову доведеться скористатися послугами хімчистки!

ОБГАНЯЮЧИ ЧАС

Наш кримський кореспондент передає з Ялти:

Величезне трудове напруження панує нині на місцевому пивзаводі. Його колектив, сповнений благородного прагнення дати більше, краще і швидше, працює з повітним випередженням графіка. Так, лимонад, куплений ялтинцями 30 вересня, був датований... другим жовтня.

Дали перцю!

Дивну закономірність помітили відвідувачі ресторану «Люкс» у м. Дніпропетровську: порції страв почали катастрофічно зменшуватися. Можливо, кухарі, дбаючи про наше здоров'я, вирішили врятувати нас від систематичного переїдання! — висловили припущення автори листа до редакції.

Як повідомив начальник відділу управління внутрішніх справ міста Дніпропетровська тов. Гезь, перевірка фактів, викладених у листі, показала, що недовкладання продуктів у страви робилося, щоб обкрасти клієнтів. У результаті кухаря Слободенюк Є. І. притягнуто до кримінальної відповідальності. Наказом по Кіровському тресту їдалень завідуючого виробництвом ресторану Гасоліна В. Ф. та його заступника Джохадзе А. І. з роботи знято. А в ресторані проводиться документальна ревізія.

Петро СЛІПЧУК

Кудлай і Осел

БАЙКА

Ранкової години край тинка,
Де квіти пломеніли,
Осел знічев'я гарцював щосили:
Копитами бив землю, пнувся сторчака,
Топтав барвінок, ружу долу гнув...
Кудлай з подвір'я видивлявсь на дивину:
«Чи ба, що враже сім'я витіває! —
Міркує сам собі. —
А хай тебе лихе скарає.
Невже нема що путнього робить тобі?
Оце б комусь узять лозину
Та ребра дурню обшмагать».
Не втерпівши, узяв на глум скотину:
— Ого! Та ж гарно вмієш танцювать!
Ще ліпше, ніж ота ряба свинюка.
Як забереться у багнюку.
— Еге ж! Я вмію. Здатний хоч на що!
А це, скажу тобі, ніщо!
Я можу й не таке, коли везу поклажу:
Як хвицону, як стану на диби,
Або серед дороги ляжу —
І не стенусь, хоч ти у ріг труби!..
— Та бачу вже, ось бачу. —
Всміхнувсь Кудлай. — Ти танцюрист меткий.
Тут інша муляє задача:
Всі кажуть, ти, як пень, тупий.
Вухань махнув хвостом, надув боки:
— Зате копита маю ось добрячі!
А втім, — докинув зло, — це діло не собаче.
І-а! І-а!.. — І з копита через грядки,
Аж гудиння летить на хати.

...Копита — то гаразд. Ще голову б тямущу мати!

Бюрократів не люблять усі.

У тім числі, як показує досвід, — і самі бюрократи, котрі терпіти не можуть визнавати себе фігурантами даного різновиду негативної діяльності. Аж поки їх не припруть до стіни фактами: мовляв, ось тут ви неконкретно відповіли авторові заяви чи скарги; тут порушили строки, встановлені для розгляду листа; а осьдечки взагалі не зреагували на гострий сигнал...

Із цього погляду цілком зрозумілий подив і наварто їх перчити чи ні. — Це вже, знаєте, занадто! Ось дивіться — листування з громадянкою Калюжною: відповіді чіткі, конкретні, давалися в строк. По молодості літ, знаєте, легко розкидатися словами: бюрократи, бюрократизм, та ще й не простий, а — бачте — махровий! Ач як сформулювала! — ображено закінчили товариші й підсунули мені папери. — Беріть, знайомтеся...

Ознайомився. Справа не з веселих.

Першого листопада минулого року в Євпаторії

ЄДИНА ЗАЧІПКА

віть обурення, з якими зустріли працівники саксъкої міліції та прокуратури звинувачення їх у бюрократизмі. Звинувачення надійшло до редакції від молодої громадянки Калюжної Любові Миколаївни. «Шановні перчани! — писала вона. — історія, з якою мені довелося зіткнутися, є, на мій погляд, крайнім виявом махрового бюрократизму. Приперчіть, будь ласка, кого треба і де треба...»

— Ну, знаєте, це вже, як кажуть, ні в тин, ні в ворота! — красномовно розвели руками сакські товариші, коли я приїхав у Крим, щоб з'ясувати, померла мати Любові Калюжної. Обставини її смерті видалися дочці не зовсім ясними. Люба запідозрила, що мати померла не своєю смертю, а від тяжких побоїв, заподіяних її чоловіком І. А. Брагою. Тому вона звернулася з відповідною заявою до Сакської районної прокуратури. Там зреагували чітко й по-діловому. 23 грудня прокурор С. Д. Степанов доручив начальникові районного відділу міліції розібратися і переслав йому заяву «для вжиття заходів». Про своє рішення прокурор тут же сповістив Л. М. Калюжній.

За справу взявся слідчий міліції капітан В. М. Величкін. Вів її він ретельно й грунтовно, якщо судити з того, що витратив на неї цілий квартал. Але це штука така: для встановлення істини часу шкодувати не доводиться. А от коли її встановлено, тоді вже тягти не слід. Так і вчинили в сакській міліції. Й 3 квітня 1978 року начальник райвідділу капітан О. Н. Плюта дав Л. М. Калюжній конкретну відповідь:

«На ваш лист повідомляємо, що за фактом смерті вашої матері Іванишиної Олени Юхимівни було порушено кримінальну справу... Встановлено, що... вона знаходилась у стані сильного сп'яніння і при падінні вдарилась... об чавунну стойку ліжка...»

Однак відповідь не задовольнила Л. М. Калюжну. Про це вона написала до обласної прокуратури. Звідтіля невдовзі отримала повідомлення від 3 травня — про те, що «прокурору Сакського району доручено зробити перевірку і про прийняте рішення сповістити вам». Водночас прокурор С. Д. Степанов одержав вказівку ретельно переглянути справу.

Усе йшло оперативно, в доброму діловому темпі. 24 травня С. Д. Степанов надіслав Л. М. Калюжній листа, яким поінформував про те, що на підставі її заяви «призначено додаткову перевірку». А вже 5 червня заступник прокурора Н. Ф. Кленяєва повідомила про наслідки:

«На вашу заяву про незаконне припинення кримінальної справи за фактом смерті гр. Іванишиної О. Ю. сповіщаю, що прокуратурою Сакського району проведено перевірку припиненої кримінальної справи. У ході перевірки встановлено, що Іванишина ніде не працювала, систематично вживала спиртні напої. Будучи в нетверезому стані, влаштовувала скандали. За таку поведінку її обговорювали на загальних зборах громадян с. Попівки... Будучи в нетверезому стані... втратила рівновагу і впала, а при падінні вдарилась об чавунні частини ліжка... Таким чином, підстав для відновлення перевірки попереднього розслідування нема».

От і вся історія. Розслідування проведено, потім його хід і висновки додатково перевірено. До того ж, як видно з документів, — ретельно. Цілковита ясність і ніякої тяганини, тим паче — бюрократизму, не кажучи вже про махровий. До автора заяв виявлено, як мовиться, максимум уваги. І цей максимум акуратно зафіксований вхідними та вихідними номерами.

— То чим же ще не задоволена Калюжна? — ображено допитувалися товариші з міліції та прокуратури. — Хоч би якась тобі зачіпка була, еге? А то ж — повний гаразд! А вона все пише та пише... — і вони знову красномовно розвели руками.

І все ж зачіпка була. Єдина, але — дуже істотна. І як не прикро було розчаровувати товаришів, а довелося.

Річ у тім, що Іванишина — зовсім не... мати Л. М. Калюжної, як це їй настирливо доводили. Її мати — Ганна Василівна Неїзжала, яка ніколи не жила в селі Попівці, ніколи не пиячила й ніколи не обговорювалася на загальних зборах громадян. Г. В. Неїзжала мешкала у селі Привітному, працювала на тваринницькій фермі в радгоспі «Авангард». І померла вона зовсім не тоді, коли Іванишина, і причина її смерті була зовсім іншою. От про це й писала у своїх повторних скаргах Любов Миколаївна Калюжна, і породжені вони аж ніяк не її молодістю, а неймовірною плутаниною, навдивовиж легко і просто допущеною службовими особами. Що то вже було за «розслідування» протягом трьох місяців, що то вже була за «ретельна перевірка», — можна лише здогадуватися...

І все ж в оцінці дій сакської міліції та прокуратури я з Л. М. Калюжною не згоден.

Ні, це не бюрократизм. Навіть не махровий бюрократизм.

Це щось значно більше за нього.

І значно махровіше.

В. ЧЕПІГА.

Кримська область.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Буває, буває, грубіянить вона іноді... Але обраховує, вибачте, дуже коректно.

НЕ ТОЙ ЕКСПОНАТ

(УСМІШКА)

Мирон Тютя знайшов у полі покинутий напризволяще трактор і вирішив його в історичний музей як експонат здати. А там не прийняли, та ще й покепкували з Мирона Тюті.

— Що ж це виходить?! — злився Мирон. — Мій сусіда Роман знайшов у тому ж степу якесь іржаве кайло чи мотику, так ви йому сотню за нього, а я...

— Те кайло, громадянине, — пояснили йому, — десять віків у землі пролежало, витримало екзамен часом, а ваш трактор — рік як з конвейєра зійшов.

Не дослухав Тютя історика, плюнув спересердя, пригнав трактора додому, в Білохатки, та й поставив у садку під кислицею.

Жде, певно, поки десять століть спливе.

Віктор ОНИЙ.

ДРОБИНКИ-ВЕСЕЛИНКИ

КУЛЬТУРНІ СЛУХАЧІ

— Якої думки ти про слухачів:
Як лекцію читав — не заважали?
— Культурні — ні один не перебив:
Усі тихенько й дружно вийшли з зали...

ОЦІНКА СПОГАДІВ

— Читав мої ти спогади?
— Авжеж!
— І що про них сказать би міг одверто?
— Якби позгадувані прочитали теж,
То від обурення могли б удруге вмерти!

ОБРАЗИ ЧОРТА

— Попавсь на спекуляції Микита.
— Чорт з ним! — Івану відказав Павло.
Аж тут і чорт — кричить несамовито:
— Ви не вигадуйте: мене з ним не було!

Петро КРАСЮК.

с. Висоцьк
на Ровенщині.

БУДЕ, як у Бердичеві

Я у Бердичеві не був. Отже, не був і на Бердичевській реалбазі, або як іще кажуть — на елеваторі.

А там, у Бердичеві на реалбазі хлібопродуктів, як розповідають, є і контора, і лабораторія, і кімната відпочинку, і душові, і кімната гігієни, і червоний куток, і вода проста, і вода газована, і кіоск, і магазин... Одне слово, бердичівська реалбаза, кажуть, показова на Житомирщині.

Про Новоград-Волинський цього не скажеш. Не скажеш, бо в Новоград-Волинському такої реалбази нема. Точніше, вона є. Є тут і склади, і механізація, і директор є — Загривий Володимир Іванович. А от порядку нема.

А особливо — побутових умов. У цьому відношенні Новоград-Волинська реалбаза пасе задніх.

Хоча три роки тому (обіцяного, як відомо, три роки ждуть) на Новоград-Волинську реалбазу з техвідділу Житомирського облуправління хлібопродуктів прибув товариш Ніс.

Товариш Ніс прибув, узяв землемір, вистругав кілочки і почав під парканом реалбази виміряти землю. Виміряє і заб'є кілочка.

— Отут вам буде контора, — каже.

Знову виміряє і знову заб'є.

— А тут лабораторія... Тутечки кімната відпочинку... Осьдечки жіноча душова, поруч чоловіча. Трошки далі кімната гігієни, а тут, де тепер бузина... Словом, буде у вас, як у Бердичеві, — закінчив товариш Ніс.

— Хто ж це так про нас потурбувався? — запитали реалбазівці у товариша Носа.

— Ваш земляк! — не без гордості відповів товариш Ніс. — Сам Петро Лукич Біляченко — наш і ваш начальник.

Справді, у 1975 році начальник Житомирського обласного управління хлібопродуктів П. Л. Біляченко дав розпорядження виготовити документацію, а товаришам із технічного відділу управління виїхати на місце і... забити кілочки.

Кілочків під парканом уже нема. За три роки погнили. А от фразу товариша Носа: «Буде, як у Бердичеві» новоград-волинці й досі пам'ятають. Ну, і пам'ять у реалбазівців! Просто феноменальна.

Як хто захоче води — бере відро, йде до криниці, помоче у відрі носа і собі підсміюється:

— Буде, як у Бердичеві! Сатураторну установку поставимо! Питимете газовану воду!

Згадують цю фразу й тоді, коли виникає бажання помитися в душовій, якої на реалбазі нема.

— Але буде, як у Бердичеві, — посміхаються.

Згадують і тоді, коли механізми не включаються, а вантажі доводиться тягати на плечах.

— Нічого, хлопці, терпіть. Незабаром буде, як у Бердичеві.

Я теж кажу:

— Буде!

А от коли саме, в якому році — твердо сказати не можу. Про це, мабуть, знають хіба що в Житомирському обласному управлінні хлібопродуктів. Але поки що мовчать.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Житомирська область.

Вітаємо

письменника Віктора ЛАГОЗУ з його першим 60-річчям.

Дружній шарж А. Арутюнянца.

Про Червону Шапочку

(Новий варіант старої казки)

Пішла Червона Шапочка в ліс назбирати грибів для бабусі.

Назустріч — вовчисько. Сірий-сірий.

— Ти хто така? — загарчав.

— Червона Шапочка.

— А що тут робиш?

— Збираю гриби. Хочу хворій бабусі гостинця принести.

— А де твоя бабуся живе?

— А он там на узліссі, в хатині.

Сірий махнув хвостом і зник у сосняку.

Стривожилося серце Червоної Шапочки: наробить біди вовчисько.

Й побігла щодуху до бабусиної хатинки.

А вовчисько вже проковтнув бабусю, надів її очіпок, ліг у ліжко, вкрився бабусиною ковдрою і жде Червону Шапочку.

Рипнули двері, й поріг переступила Червона Шапочка.

— Бабусю! — гукнула. — Сірий вовчисько сюди не прибігав?

— Ні, не прибігав. Підійди, люба моя, до мене, я поцілую тебе.

Впізнала Червона Шапочка Вовка по хрипкому голосу, кинулась до віконця й стала звати на допомогу.

Поблизу проходив мисливець із рушницею, почув крик — і кинувся до хатини. А Вовк зіскочив із ліжка, проковтнув Червону Шапочку й знову — під ковдру.

— Що тут скоїлося? — зазирнув у віконце мисливець.

— А тобі яке діло? Іди собі своєю дорогою, поки цілий!

Присів мисливець. Затремтів увесь — упізнав сірого.

«Що ж робити? — міркував із переляку. — Пристрелити? А раптом промажу? З'їсть мене сірий. Побігти людей гукнути — дожене і теж з'їсть. І так з'їсть, і так з'їсть. Краще помовчу. Хай думає, що я вмер зі страху».

А вовчисько хропе собі в ліжку.

Настав вечір. Ніч. Вовчисько спокійно собі похропує.

А мисливець із рушницею все ще тремтить під вікном і роздумує: «Стріляти чи не стріляти? Тікати чи не тікати? А раптом промажу? А раптом дожене? І так з'їсть, і так з'їсть!»

А вовчисько хропе собі. А мисливець тремтить під віконцем...

Страшний, дуже страшний цей мисливець.

Страшніший за вовка!

Микола ПОЛОТАЙ.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

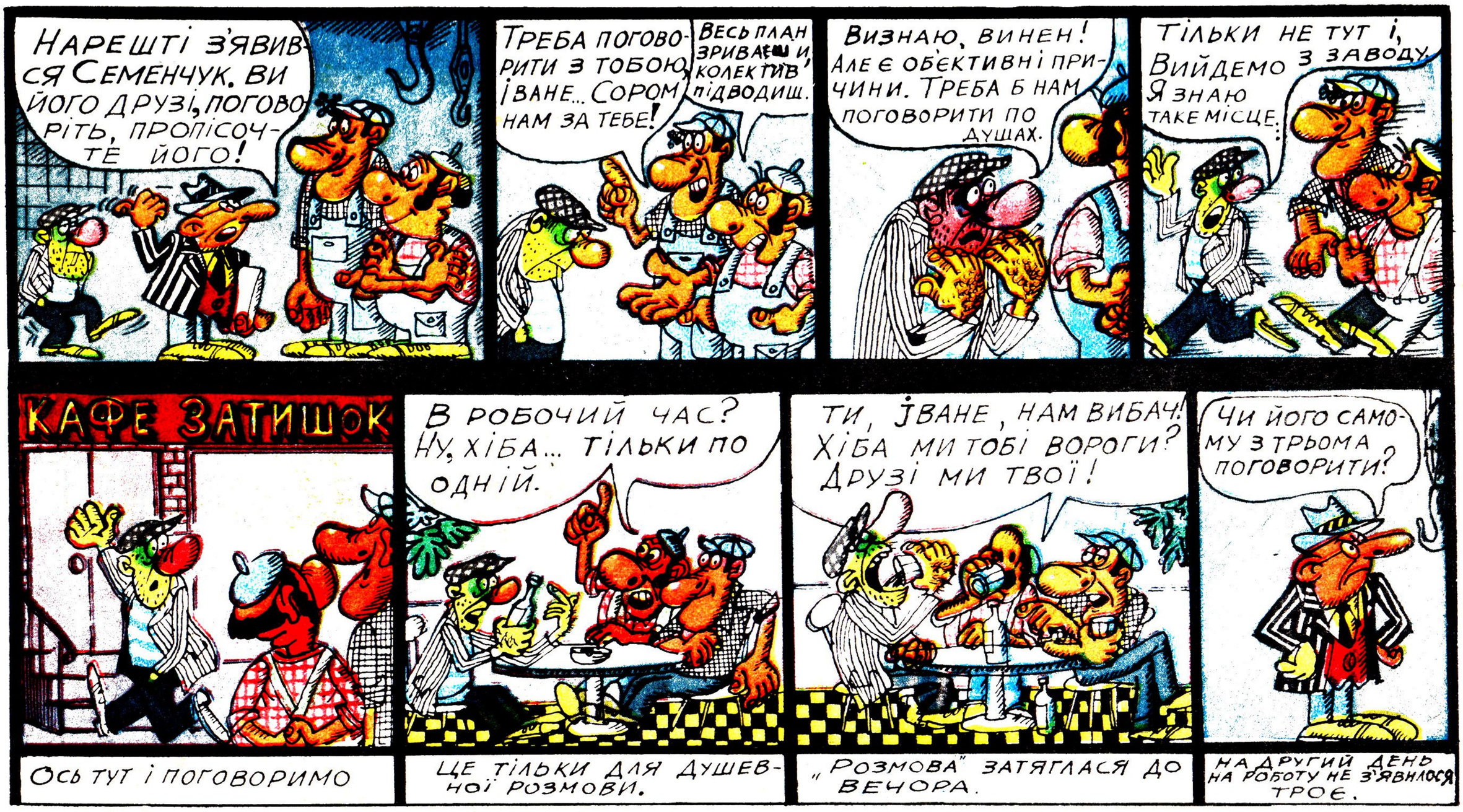

ДІЙОВІ ОСОБИ:

Іванович Василь Іванович — начальник будівельно-монтажного управління № 10 тресту «Укргазкомунбуд».

Молодиця з вулиці Ростовської у м. Брянка Ворошиловградської області.

Кореспондент.

У масових сценах бере участь хор безхвостих земноводних.

КАРТИНА ПЕРША

Начальник управління один у своєму кабінеті. В розчинене вікно долинає:

Ква-ква, ква-ква,
Не рік, не два
Живем — не тужим,
Ква-ква-а, ква-ква...

Василь Іванович різко підводиться з-за столу, простує до вікна, роздратовано зачиняє його, приказуючи: «Нахаби! Мало їм Брянки — сюди припхалися. Циркачі!» Входить кореспондент. Вітаються.

Кореспондент. Душно у вас, спекотно. А вікна зачинені.

Іванович. Та... Шуму на вулиці багато.

Кореспондент (обдивляється кабінет. Його погляд зупиняється на картосхемі газифікації області). Чудова картосхема!

Іванович. Дуже радий, що вам подобається. В художню майстерню давали замовлення.

Кореспондент. А як справи з газифікацією?

Іванович. Та... Газуємо... Вибачте, газифікуємо. А що, може, хто кляузу написав? Ох, ці анонімники!

Кореспондент. Чому ж так одразу й анонімники? Під листом з Брянки, підписалося півсотні чоловік — майже вся вулиця. Пишуть, що ось уже третій рік, як ваші люди розрили вулицю, де має пройти газопровід. Тим часом будівельники туди місяцями і носа не потикають. Траншея руйнується, обвалюється, наповнюється дощовими і сніговими водами. Люди провалюються в канаву. До домівок ні проїхати, ні пройти, палива не завезти... На місці газопроводу жаби кумкають.

Іванович. Це точно, співуча твар. Але щодо газопроводу у Брянці, то ми його... Не встигнете повернутися до Києва, як закінчимо. Робота зараз там кипить.

П'єса на одну дію, три картини.

КАРТИНА ДРУГА

Вулиця Ростовська у Брянці. З обох боків будиночки — ті самі, в яких проживають автори листа до редакції. Впродовж усієї вулиці — кілометрова траншея з обваленими брустверами. Безліч дощок-кладок... Біля однієї з них стоять **Іванович** і **кореспондент**. По той бік траншеї, біля хвіртки **молодиця**. Помітивши нерішучість двох незнайомих, звертається до них.

Молодиця. Сміливіше! Впадете в канаву — витягнемо. Тут один позавчора плавав, так мій сусід урятував.

Іванович (люб'язно запрошує кореспондента). Прошу, проходьте...

Кореспондент (не менш люб'язно). Дякую... Але мені ще до Києва повертатися... Так що прошу вас...

Іванович. А мені прокладати ще один газопровід — зі Стаханова до Брянки... Не менш відповідальний об'єкт, ніж по Ростовській.

КАРТИНА ТРЕТЯ

Автотраса Гірське—Михайлівське, поряд з якою має пройти газопровід Стаханов—Брянка. Зупиняється «газик», і з нього виходять **Іванович** з **кореспондентом**. Наближаються до траншеї, що зигзагами потяглася у далечінь. Сама траншея поросла буйними бур'янами, до половини заповнена водою. Довжелезні п'ятисотмілліметрові поіржавілі труби безладно валяються впродовж кількох кілометрів...

Кореспондент. Оце і є, Василю Івановичу, той самий не менш відповідальний об'єкт?

Іванович. Та він же...

Кореспондент. Коли мали здати?

Іванович. Та минулого ж року...

Кореспондент. Як же це воно так виходить, Василю Івановичу?

Іванович. Та... Будемо вживати заходів. Скоро тут така робота закипить, що аж загуде. Конкурс газозварників думаємо провести тут, прямо на об'єкті. Чоловік тридцять варитимуть труби. Так що не встигнете ви доїхати до Києва...

Останні слова Івановича перекриває хор мешканців забутої богом і людьми траншеї:

Ква-ква, ква-ква,
Душа співа!
Живем — не тонем,
Ква-ква-а, ква-ква...

В. КИРИЛЕНКО.

P. S. Порада аматорам Одещини, які ставитимуть п'єсу. Їздити до м. Брянки для вивчення антуражу не обов'язково. Все це можна побачити й на вулиці Комсомольській у м. Котовську Одеської області. Тут точнісінько так само з початку 1976 року газифікує житлові будинки Одеське будівельно-монтажне управління № 4 «Укргазкомунбуду», про що редакції повідомили мешканці цієї вулиці.

ЕТАЛОН ПРИНЦИПОВОСТІ

Хто сказав, що Микола Єгорович Степанов, керуючий Долинським районним об'єднанням «Сільгосптехніка», — непринципова людина? Та в принциповості з ним майже ніхто позмагатися не зможе. Хіба що сам голова обласного об'єднання «Сільгосптехніка» В. Г. Кузнецов.

Звичайно, траплялося, що кероване товаришем Степановим районне об'єднання підсовувало колгоспам халтурно полагоджену техніку, а потім всіляко від неї відхрещувалося. От і торік, приміром, три господарства району — колгоспи імені Кірова, «Зоря комунізму» та «Родина» — одержали з обмінного пункту райоб'єднання три відремонтовані двигуни до тракторів МТЗ-50, Т-150К

і Т-74, і всі вони оперативно вийшли з ладу через нікудишню якість ремонту. Правда й те, що товариш Степанов пальцем об палець не вдарив, аби ліквідувати брак протягом п'яти днів, як це належить за законом. Не вдарив Микола Єгорович і через місяць і навіть через два. Бо для чого, питається, саме тут демонструвати принциповість? Хіба летіли на вітер його власні гроші? От коли інспекція Держсільтехнагляду вдарила карбованцем самого М. Є.

Степанова, вирахувавши з його зарплати 50 карбованців на користь названих колгоспів, тут вона, принциповість, з керуючого так і поперла. Найперше — викликав він головбуха і сказав:

— Ти мені гляди! Не здумай вирахувати!

Минув місяць, другий. Головний інспектор Держсільтехнагляду М. П. Вербовський звернувся до голови обласного об'єднання «Сільгосптехніка» В. Г. Кузнецова: так і так, мовляв, закличте свого підлеглого до порядку.

— А ви не лізьте в мою парафію, — принципово відповів Віталій Георгійович. — Сам як-небудь розберуся.

Оскільки «як-небудь» інспекцію не влаштувало, вона звернулася в обласну прокуратуру.

«Пропоную Вам негайно перерахувати гроші»... — звелів прокурор І. В. Богов Степанову.

Але, підбадьорений підтримкою свого начальства, Микола Єгорович став іще принциповішим і пропозицію прокурора зігнорував.

— Я теж грамотний, — сказав він інспекторам, — і теж можу писати-скаржитися.

За першу інстанцію він обрав республіканське Міністерство сільського господарства.

— Правильно вас покарали, — відповів керуючому на його скаргу начальник Головсільтехнагляду П. Панченко. — Платіть!

— Не буду! — принципово гнув своє Микола Єгорович.

І написав у Москву.

— Правильно вас покарали, — відповів йому заступник міністра сільського господарства СРСР М. Столбушкін. — Платіть!

— Не буду! — уперся товариш Степанов.

Тоді вже від безпосереднього керівництва — заступника голови «Укрсільгосптехніки» І. В. Руденка

надійшла письмова вказівка голові обласного об'єднання В. Г. Кузнецову: керуючого райоб'єднанням Степанова суворо попередити, зобов'язати його оплатити грошове нарахування і відшкодувати колгоспам втрати, пов'язані з халтурним ремонтом двигунів.

Тут уже Віталій Георгійович Кузнецов принциповість виявив:

— Не попереджу і не зобов'яжу.

Ось тому з Долинської ще й досі лунає принциповий лемент його підлеглого М. Є. Степанова:

— Не платитиму!

В. БОНДАРЕНКО.
Кіровоградська область.

МОВЧАЗНІ ГУРКАЛА

На Полтавщині, як здавна відомо, люди дуже дотепні. Робітники полтавського заводу хімічного машинобудування («Хіммаш») — не виняток. Саме на цьому підприємстві я й почув слово «гуркало», яким хрестять тут недіюче устаткування. Власне, і прийшов сюди, щоб перевірити лист одного з хіммашівців про безгосподарність заводських керівників. І коли робітники почули про мету візиту представника Перця, то в один голос сказали:

— Чого-чого, а гуркал у нас вистачає! От поцікавтеся в директора долею листоправильної машини...

Поцікавився.

— А чому виникло це питання? — спробував відбутися контрзапитанням Б. М. Лук'янов. — Історія давня сягає ще початку сімдесятих років.

І проказав це таким відчуженим тоном, наче йшлося, принаймні, про льодовиковий період.

— А втім, — додав директор, — машиною, либонь, займався головний інженер — це його компетенція, — а я на той час уже не був головінжем...

І тут же викликав головного механіка заводу Ю. І. Кулявця та головного енергетика О. О. Штра, яким і доручив зайнятися кореспондентом.

Зайнялися.

— Листоправильну машину, якщо пам'ять мені не зраджує, відправили кудись на північ, — сказав головний механік. — Тоді головним інженером був нинішній директор, він, очевидно, й вирішував питання. А що машину в дію не вводили, — це справді. От зараз перевірю в своєму «талмуді» — сюди я записую лише техніку, яку встановлюємо на заводі для експлуатації. Певен, тут листоправильної не знайду... Кгм-кгм...

На своє превелике здивування, знайшов. Але не здався:

— А все-таки машину не здавали в експлуатацію. То я її просто поставив на облік...

— Вона виявилася технічно не потрібною і була комусь передана, — з прокурорським виглядом оголосив машині вирок головний енергетик.

Поки керівні товариші безуспішно пригадують кінцеву долю агрегату, процитуємо адресований Перцеві лист рядового хіммашівця: «Тож і виходить: робітник береже кожну гаєчку, кожен гвинтик, а деякі керівники одним розчерком пера дорогоцінне обладнання, яке не використовується, перетворюють на брухт». Потім я звернувся до бухгалтерії: може, там вдасться з'ясувати долю листоправильної машини.

Звернувся. З'ясував.

Машину вартістю дев'яносто тисяч карбованців списали, виявляється, згідно з актом ліквідації.

Ось такий сумний фінал, який чомусь повністю вивітрився з голів керівників «Хіммашу». А робітники — на противагу нехлюям — цілком слушно вважають, що новісіньку машину (якщо вже вона виявилася непотрібною) можна було б реалізувати для потреб іншого підприємства.

У тому ж цеху № 1, де сконала листоправильна машина, вже котрий рік мозолять людям очі дві недіючі високочастотні установки МГЗ-А.

У цьому ж цеху понад десять літ лише місце займав і пилом припадав круглошліфувальний верстат. П'ятий рік німує токарно-револьверний верстат, так і зістарився у неробстві. На заточувальній дільниці інструментального цеху бозна-скільки років простоює напівавтомат для заточування штифтів, свердел і зенкерів. Неподалік нудьгує токарно-затиловочний верстат. У деревообробному цеху привидом бовваніє недіючий шипорізний верстат. А в коморі з 1967 року марно чекає роботи установка для приготування газу, з 1968-го — гідронасос, із 1974-го — електровентилятор.

— То все «гуркала», — невесело повторили свій жарт робітники. — І коли їм дадуть лад, — невідомо.

Щоправда, прагнучи хоч якось виправдати прописку на заводі безлічі «гуркал», його керівники кивають на київський проектний інститут: мовляв, ми тут ні при чому, то він запланував молодому підприємству багато зайвого обладнання, а звідси — й безгосподарність, і простої техніки, і марнотратство.

Хоча — кажучи чесно — це не мотив. Після невдалого планування керівники «Хіммашу» мали багато часу, щоб дати раду мовчазним «гуркалам». То чому ж вони цього не зробили?

В. СЕМЕНО.

м. Полтава.

Марка-130!

Замісили якось муляри цементний розчин, засукали рукави, поплювали на долоні, узяли кельми в руки й заходилися будинок будувати. Робота мулярська звісно яка. Розчином на кладку — ляп, по цеглині зверху колодочкою — стук, рівнем горизонталь вивірив, виском — вертикаль і — вперед. Кельми, як ластівки, на сонці зблискують, будинок собі підростає, майбутні новосели мимо ходять та все вище голови задирають: ого-го, як швидко діло йде! Скоро вже й по ордери до виконкому чимчикувати!

Коли це одного прекрасного ранку йдуть вони отакечки собі мимо та й бачать... Вибачайте — нічого не бачать! Ну, тобто, анічогісінько. Був будинок — і нема будинку. Учора ввечері ще стояв, а сьогодні — вже не стоїть. Пусто. Як корова, себто, язиком злизала. Але де ж воно, в бісового батька, може взятися у Білоцерківському районі отакенна корова, щоб цілий будинок одним махом злизала? Та такої здоровенної корови навіть і у всій Київській області, думається, не знайдеш. Ні, тут щось не те.

— Може, землетрус уночі був? — висловив хтось припущення.

Спитали в нічного сторожа, що саме нагодився: був землетрус а чи ні?

— Та вроді ж не було, — похитав головою сторож. — Якби землетрус, то мене з лави на підлогу точно б скинуло. Як отого разу... Просиш, просиш, щоб у конторі м'який диван поставили, — аніяка гайка!

Нарешті прибули спеціалісти і все швидко з'ясували. Уся петрушка, виявляється, в тому, що муляри замість цементу замішали у розчин якийсь невідомий порошок, котрий, висохнувши, тут же розсипається.

— Звідки взяли? — до мулярів.

— Нам що дають, з того і робимо...

Кинулися на склад, аж там того порошку — цілий вагон. За зовнішнім виглядом ніяк від цементу не відрізниш, а насправді — кат його знає, що воно таке...

Думали, думали і надумалися. Зав'язали отого, не знати й чого, трохи у вузлик та й послали гінця на Криворізький цементний завод: а що це ви нам, дорогенькі, підсунули?

— А лишенько! — як побачили, що було у вузлику, так і ухопились на заводі за голови. — Справді — чортійще, а не цемент... Вибачайте!

Та скоренько по тій же таки накладній — № 404876 — відправили навзамін вагон уже справжнього цементу, марки 300, як і належало за домовленістю.

Так то так, але хто ж Білоцерківському рембудуправлінню інші витрати покриє? На вивантаження-навантаження отого чортійчого з вагона на машини, на розвезення-перевезення його на склад, до об'єктів, а потім — на звалище? А ще ж разом з ним довелось викинути й 20 тонн справжнього цементу, з яким оте чортійщо на складі змішалося й геть його зіпсувало... Словом, набігло отаким чином загалом щось близько двох тисяч карбованців. Хто, питається, їх відшкодує?

— Звісно, хто, — це скажете ви, читачу. — Той, хто винен в усій цій петрушці: Криворізький цементний завод.

Еге... А як він відмовляється? Тобто не знаємо, як там увесь завод, а от, приміром, виконуючий обов'язки заступника директора заводу Г. А. Кликич — так той навідріз! То ще, каже, треба розібратися, звідки у вас узявся отой порошок. Може, це ще зовсім і не наш, а то ми вже просто так, згарячу вам його були на справжній цемент обміняли. Щоб заводську марку, знаєте, підтримати...

Ревно, видно, керівництво заводу опікується своєю маркою. Ревно, тільки, здається нам, якось «не такось». Трохи навиворіт. Бо, щоб марка заводу таки справді на висоті була, слід би, перш за все, добре про марку цементу дбати. А тоді вже — й про власну амбіцію.

В. БОЙКО.

ДИСЦИПЛІНА — НАД УСЕ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

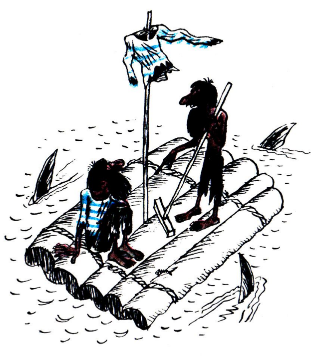

— А я кажу — тобі сьогодні драїти палубу.

Мал. Є. МИЛУТКИ

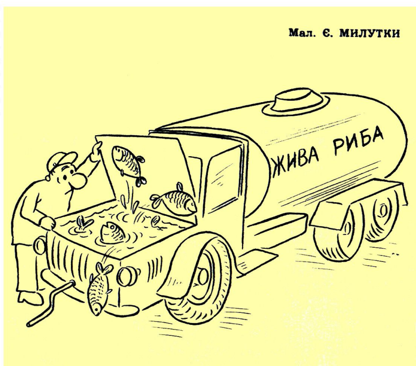

Без слів.

ЛЕЖАЧОГО НЕ Б'ЮТЬ...

ЖАРТ

Як угледів, що біжить
Жінка з макогоном,
Впав Кирило і лежить,
Мов прибитий громом.
— Ти чого розлігся тут,
Чортове ледащо?!
— Бо лежачого не б'ють,
Ніколи й нізащо...

Григорій РЕВА.

Дали перцю!

Кажуть, де агроном не ходить, там і нива не родить. Так воно й сталося у колгоспі «Комунар». Головний агроном Ткаченко П. І. безвідповідально ставився до своїх обов'язків. Тому на шестигектарній площі загинули посіви буряків. І не тільки агроном так дбав про колгоспне добро. Шофер Каплаух Г. Є. і комбайнер Колот Г. В. вкрали 1800 кілограмів пшениці, з вини тракториста Кримини Г. М. згоріло 18 тонн соломи, а газівник колгоспу Босий В. І. брав з колгоспників плату за користування газом — вищу встановленої. Про це йшлося в листі до Перця.

Як повідомив секретар Переяслав-Хмельницького міськкому партії тов. Г. Пасічник, факти, викладені в листі, підтвердились. Ткаченка П. І. з посади агронома звільнено. З тракториста Кримини Г. М. утримано вартість соломи. Каплауха Г. Є., Колота Г. В., Босого В. І. притягнено до кримінальної відповідальності.

СТРАШНИЙ СОН

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

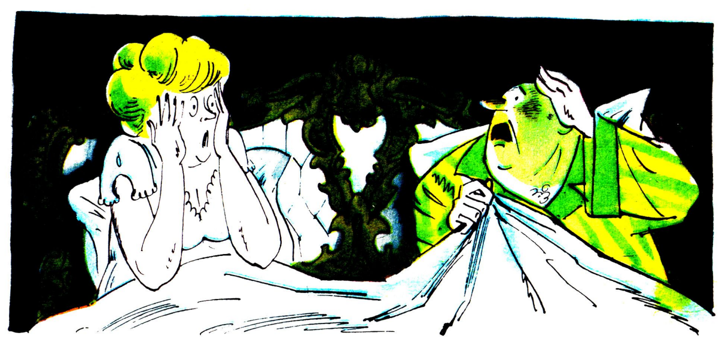

— Що з тобою?
— Страшний сон приснився: ніби звільнили мене з бази і призначили керуючим трестом.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Не люблю, лікарю, коли мені в душу заглядають.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

КОЛИ РАКИ ЛИНЯЛИ...

Цього разу на засіданні Клубу губителів природи точилася незвичайна дискусія: «Скільки за один присід людина може з'їсти раків?»

Головуючий був проти такої дискусії. Мовляв, це не входить у компетенцію Клубу. Рак для того й живе, щоб його ловити і їсти.

— Тільки не тоді, коли він линяє! — сказав присутній на засіданні рибінспектор Д. І. Кулиняк. І повідомив правлінню: — Саме у цю пору, коли раки линяли, кабельник «Київліфту» Є. О. Стариков спіймав 385 штук, водій київського автопідприємства № 1 С. М. Братик 352 штуки, мешканець с. Димера В. Г. Ткаченко понад 150 штук. По стільки ж спіймали старший майстер заводу «Київприлад» В. Ю. Дорошенко та водій «Укрсільгосптехніки» В. В. Марченко. Тоді ж полювали на раків: В. М. Балуба та М. В. Андреєв, інженер Київського заводу «Радіоприлад» О. М. Філіп'єв, продавці магазину «Клинка» С. М. Дзюба і В. П. Кирилєнко, майстер київського заводу «Комуніст» І. Ф. Зубчук, інженер «Укрметизу» І. С. Костюченко, мешканець с. Немішаєве М. Г. Цілько, водії В. П. Яковенко, М. П. Крикля і вантажник В. В. Шевцов...

Дискусія про споживання раків припинилася. Згадані раколови одноголосно були прийняті до Клубу губителів природи.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Я вас звільню!

УЧИТЕЛЬ МИМОВОЛІ

Джон Зінгер, американський фермер зі штату Юта, нещодавно відмовився посилати своїх дітей до школи. «У наших школах, — пояснює він, — панує такий моральний клімат, що я вважаю за краще навчати своїх дітей самому».

Батько, звичайно, зла своїм дітям не хоче і знає, що й до чого.

ТЕХНІКА БЕЗПЕКИ

У номерах одного паризького готелю висить на стінах така письмова порада: «Будь ласка, не торкайтеся мокрим руками до електропроводки, перш ніж не оплатите свого готельного рахунку».

ЗНОВУ — НЕСПРАВДЖЕНІ НАДІЇ

У штаті Каліфорнія для туристів стало одним атракціоном більше: колишній президент США Річард Ніксон відкрив для бажаючих ворота свого маєтку в Сан-Клементі. Вхід, як на наші гроші, коштує приблизно півтора карбованця. Колишнього президента туристам не показують,

а більше там і дивитися нічого. Один турист написав із цього приводу в газету: «Ніксон знову занадто багато пообіцяв».

ОБГРУНТОВАНА ВИМОГА

Технічні робітники сцен лондонських театрів погрожують страйком, якщо для них за кулісами не будуть поставлені телевізори. Бо, пояснюють вони, «це зовсім нестерпно день при дні слухати бездарні п'єси у наших театрах».

Директори театрів погодилися задовольнити цю вимогу.

СІМЕЙНІ ОБСТАВИНИ

У американському місті Олдвестбері директор школи зажадав пояснень від одного учня-старшокласника, чому він приїздить до школи не автобусом, як усі учні, а батьківським автомобілем. І учень дав вичерпну відповідь: «Бо я повинен ще до початку занять відвезти на роботу свою дружину».

СУВОРІ ВИМОГИ

Оголошення в одній авторемонтній майстерні в Осло: «Потрібен автомеханік. Повинен справляти враження чесної людини і мати відповідне обличчя».

ШАНУЙТЕ ШТАНИ, ПАНОВЕ...

Один французький філософ сказав якось: «Історія — це картинна галерея, де дуже мало оригіналів і дуже багато копій».

Ну, щодо історії людства в цілому, то тут із французом можна посперечатися і загнати його на слизьке.

Але щодо одного епізоду історії — історії українського буржуазного націоналізму і української націоналістичної еміграції — француз, безперечно, має рацію: це галерея копій. До того ж — із каррикатур. І добра цього тут — хоч скиртуй!

...Минуло шістдесят років, як український народ витурив із України усіляких самозваних гетьманів та отаманів разом із їхніми поплічниками. Осіли вони хто де: хто за океаном, хто — ближче. Понад тридцять літ тому до них приєдналася нова когорта — бандерівське, мельниківське й інше таке ж охвістя, гітлерівські прихвосні. В екзилі, як за тамтешньою термінологією іменується еміграція, замножилося кілька «українських урядів» і кількадесят зграй, що називають себе «організаціями», «спілками», «комітетами», «об'єднаннями» і бог знає чим іще. Усі вони гризуться між собою за «шмат гнилої ковбаси» із хазяйських рук, але в одному завжди солідарні і одностайні: в зоологічній ненависті до нашого ладу, до українського народу, який свого часу турнув їх так, що вони в «екзилі» опинилися...

Коли вже зайшла мова про історію української націоналістичної еміграції та про оті «копії», то наведемо кілька ілюстрацій. Не з історичної монографії, а з фейлетонів Остапа Вишні, написаних у різні роки.

П'ятдесят один рік тому Остап Вишня писав про націоналістичне охвістя: «Ще й досі поза Україною вилизують чоботи Пілсудським, Чемберленам, Пуанкарам, щоб Радянському Союзові хоть чим-небудь та нашкодити...».

Ото вам одна ілюстрація.

Ідемо далі. Сорок дев'ять років тому Остап Вишня писав: «У Берліні, коло вбиралень, що по-німецькому звуться «абортами», ще є «Українська» держава...».

Оце маємо другу ілюстрацію.

А ось із часів трохи ближчих: «На оті самі три дні, на які гестапо дозволило Степану Бандері заснувати самостійну, ні від кого не залежну державу, Степан Бандера призначив на прем'єр-міністра своєї триденної держави відомого (ой, та ще й як відомого!) самостійного політичного діяча Стецька».

Далі славетний наш сатирик характеризує «політичного діяча» за аналогією з його тезком — Стецьком Квітки-Основ'яненка: «Усяк знає, що у вашого сина та клепки нема. Та так: прибитий на цвіту».

Писав це Остап Вишня року 1944-го...

З тих пір ані Стецько, ані націоналістичні «достойники» не порозумнішали, історія нічого їх не навчила. Як влаштовували, так і влаштовують різні збіговиська та злітовиська, проголошують гучні антирадянські та антикомуністичні декларації. Щоправда, йде це не тільки від браку здорового глузду — є тут і свій розрахунок: показати хазяїнові — світовому імперіалізмові,— що вони ще ого-го-го, що вони ще жваві, як блохи на собачому хвості; стараються, аби щось перепало з хазяйського столу на прокорм у «екзилі».

Часом перепадало густіше, часом — не дуже. Залежало це, в основному, від міжнародного політичного клімату.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

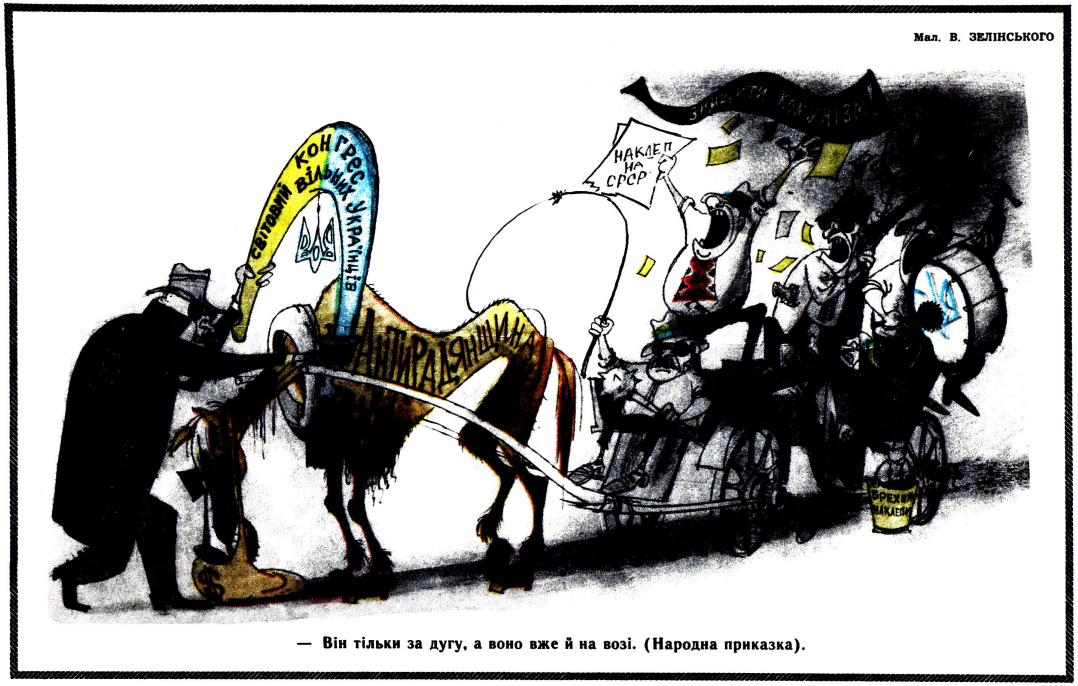

— Він тільки за дугу, а воно вже й на возі. (Народна приказка).

Пригадується така історія. Років п'ятнадцять тому горезвісний націоналістичний писака В. Багряний вирішив зробити вояж із мюнхенського «екзилю» в «екзиль» заокеанський, у Сполучені Штати, на предмет прочитання циклу антирадянських лекцій.

Чи то десь хтось проморгав у якомусь заокеанському департаменті, який цими справами відає, чи з інших яких причин, але сталося так, що акція В. Багряного не субсидувалася.

І що ж? На першу лекцію з'явилося аж... двадцять дві душі.

Ганьба! «Шкандаль»! Та ще й який!..

І тоді місцеві націоналістичні «достойники», щоб не зганьбитися перед «високим» гостем остаточно, нашкребли кілька сот доларів і вмістили в націоналістичній газетці об'яву такого змісту: «Після лекції добродія В. Багряного відбудеться товариська вечеря, на якій кожен учасник вечора матиме чарку віскі і порцію гарячих сосисок». Діло пішло веселіше: на лекцію (вірніше, на «товариську вечерю») збіглося щось понад чотириста душ удатних випити і закусити на дурничку — дармовий випивон із закусоном трапляються ж не щодня!

Щоправда, випадок із Багряним не характерний у фінансовому плані. Він характеризує тільки моральне обличчя тих, хто претендує на роль «вождів» і «наставників» українського народу. А взагалі за собачу службу їм час од часу перепадає від хазяїв чималенький шмат. Зокрема, коли йдеться про чергове збіговисько тих політичних трупів.

Трупи треба закопувати. В тім числі й політичні трупи, бо вони смородом отруюють міжнародну атмосферу.

Але в тім-то й штука, що саме заради цього смороду і гальванізуються певними колами Заходу політичні трупи української націоналістичної еміграції. Цей сморід приємно лоскоче ніздрі противникам міжнародної розрядки, усіляким «стрибам», що снять третьою світовою війною, різноманітним антирадянщикам та антикомуністам. Вони ладні б нас у ложці води утопити, та кишка затонка.

Тому-то, запінившись, оті сери, містери, геры й інші недруги наші здіймають лемент про «порушення» прав людини в соціалістичних країнах, зокрема — у Радянському Союзі, верещать про вигадану «військову загрозу зі Сходу».

У цьому відьмацькому хорі деренчливими тенорами, прислухаючись до хазяйського камертона, виконують свою підлу зрадницьку партію представники націоналістичної еміграції.

За це їм і перепадає з хазяйського гаманця.

Ось найсвіжіший приклад.

Цього року, якраз о цій порі, з усіх закутків світового смітника історії злазяться у Нью-Йорк так звані «вільні українці». Злазяться на свій так званий світовий конгрес, що абревіатурно іменується — СКВУ. Злазяться, щоб іще раз гуртом погавкати на нас. І на це збіговисько асигновано сто тисяч доларів.

Купка запроданців зітхнула із полегшенням: сто тисяч — то не сто доларів на «товариську вечерю». Вистачить, значить, не тільки на чарку віскі та на порцію сосисок! Вистачить на відьомсько-бісівський чадний шабаш!

Націоналістична (і чимало правих буржуазних газет) преса, сьорбаючи від захоплення слиною, оповістила, що на тому збориську буде сам Стецько! Еге ж, отой самий, що «без клепки в голові» і «на цвіту прибитий», триденний «прем'єр» України.

А ще подейкують, що СКВУ відвідають деякі поважні і повноважні західні державники.

І що ви думаєте? Все може бути. Якщо деякі ті державники гостинно відчиняють двері своїх кабінетів перед карними злочинцями, шпаною, ласкаво тиснуть тій шпані руки, то чому б їм не завітати і на те збіговисько?!

Отже, гроші є, і «вільні українці» у Нью-Йорк злазяться на черговий спектакль — полементувати над «долею України».

Що ж воно виходить?

Як бачите, комедія виходить із отими «вільними»...

А від чого ж вони вільні?

Від Батьківщини, яку продавали і продають за іудині срібляники,— найперше вільні вони.

Вільні вони від честі.

Вільні від совісті...

Що ж, засідайте, «вільні». Галасуйте, брешіть, провокуйте! Вам тільки всього й лишилося.

Засідайте, панове...

Тільки моя вам порада: не дуже совайтеся на стільцях, коли засідатимете,— штани пошануйте. Штани ж бо, соваючись від надмірного лакейського старання, протерти можна. А нині на Заході інфляція, штани подорожчали.

До того ж, зважте: рано чи пізно (у що ми твердо віримо!) правда візьме своє — міжнародний клімат пом'якшає, послуги ваші знеціняться. Важче буде на нові штани спосудитися.

Отож ви засідайте (штани шануватн не забуваючи!), а ми, по-справжньому вільні українці, ми— український радянський народ, за висловом нашого видатного земляка Володимира Галактіоновича Короленка, підемо вперед і вище!

Микола БІЛКУН.

Квітка-Основ'яненко

1778—1843

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Григорій Федорович Квітка-Основ'яненко по праву вважається першим видатним прозаїком нової української літератури, одним із засновників реалістичного напрямку в нашому красному письменстві. У його збірках «Малороссийские повести» («Салдацький патрет», «Мертвецький великдень», «Конотопська відьма», «Маруся»), у повістях «Сердешна Оксана», «Щира любов», «Козир-дівка», «Перекотиполе» читачів глибоко вразили оригінальні сюжети, побутові сцени і образна соковита українська народна мова. А такі жартівливі твори, як «Підбрехач», «Пархімове снідання», «На пущання — як зав'язано», — скільки в них непідробного іскристого гумору, сатиричної наснаги, веселого дотепу!

Крім оповідань, повістей та романів Григорій Квітка-Основ'яненко писав п'єси, споміж яких особливу популярність завоювали комедії «Сватання на Гончарівці» та «Шельменко-денщик». Ці комедії й сьогодні прикрашають репертуари багатьох театрів, а імена окремих персонажів побутують у народі й використовуються в літературних творах.

З нагоди 200-річчя від дня народження класика української літератури Г. Ф. Квітки-Основ'яненка «Перець» пропонує читачам два його гумористичні оповідання.

НА ПУЩАННЯ — ЯК ЗАВ'ЯЗАНО

Діждалися пущання на піст. Хома й каже жінці:

— Гляди ж, Кулино! Нагодуй мене так, щоб через цілісінький піст не захотілося мені їсти.

— Та добре ж, добре. Їж тільки на здоров'я, а то придбала усього, — сказала Кулина і поставила перед ним макотерть вареників та повнісіньку миску млинців. Учистив Хома якраз, масличком поливаючи та у сметану обмокуючи.

Зібрала Кулина саме череп'я і постановила обідати: борщ з сулою мудрий, сметанкою засмажений, каша тобі пшоняна так і плава у масличку, локшина у молоці, галушечки на яєчках, та теж з молоком, тараня у масличку напряжена, та молошної каші півмакітри; тільки й усього. Аж повискромаджував усе сердешний Хома, та на потуху — півглека молока, та й сів і дріма.

Ще не гаразд і прочуняв, вже й полуднувати пора. Тут і вродилися каша до молока, гречаники гарячі до масличка. Уписав їх Хома самотужки аж зо три, та добрав п'ятірко рибок тарані, у маслі шкварчачих.

— Що ж, недалеко вже до вечора. Будемо підвечіркувати, — так сказав Хома, ледве дух переводячи.

Мисочку млинців та буханців зо два у сметанку обмокуючи, от чоловікові й буде. «Нехай, — каже, — ще повечеряю чого-небудь».

Упорався Хома і з вечерею; доволік усе, що постановила жінка: і борщику, і каші, і рибки, і млинців, і буханців, а далі тирить і вареників макітру — як кулаки плавають у маслі. Сопе Хома, дотрощує їх, та вже спочиваючи. Розперезався, силкується... От-от і дно видко, та бачить, що лихо; от здихнувши, і каже:

— Що се, жінко, зо мною сталося? Щось не доїм.

— Ох, мені лихо! Чи не з очей?

— Ні ,— ледве промовив, тяжко дихаючи, сердешний Хома. — «Бачу, на пущання — як зав'язано».

ПІДБРЕХАЧ

Дуже недобре діло брехати! «Брехнею, — кажуть люди, — світ пройдеш, та назад не вернешся». Брехун собі ворог і людям зло робить. Усякий зна сю правду, одначе усяк бреше. Не нарівно: один бреше на усі заставки, інший бреше потрішку, оглядаючись: а усе недобре діло брехати. Хоч ти на півпальця збрешеш, а лиха наробиш на весь вік. Оглядітеся лишень круг нас, на кого карлючка закарлючиться? Оттой як сватався, так казав, що в нього дві слободи і грошей повні комори: одурив дівчину, пішла за нього та й плачеться по увесь вік: бо не тільки нічим содержуватися з діточками, та глядіть лишень, чи є що кусати! Другий позича гроші, божиться: «Через год, — каже, — віддам», а год минув — не тільки рост, та й істе пропало. Інший каже: «Давайте попереду грошики, я вам мудрих книжок понаписую». Грошики зчистив, а за книжками хоч і не приходьте. «Цур дурнів, — каже, — одурив вас, буде з мене, слухайте ось вам кумедії...» Так як усе розказувати, як, хто і коли збрехав, так і до світа не перекажеш їх. Ми тільки подумаємо об тім, що недобре діло брехати: недобре для себе, а другому такого наробиш, що й не відчитаєш нічим! Ось слухайте.

Просив Пархім Остапа, щоб пішов за нього старостою до Хіврі. Хівря була дівка годяща, була хазяйка, роботяща, мала й худобинку; а Пархім теж парубок голінний — хоч куди. Остап, нічого робити, каже: «Добре, піду, аби б товариша зискати».

Зустрівся з Самійлом. «Зділай милость, Петровичу Самійло, — каже Остап, — іди зо мною підбрехачем за Пархома до Хіврі».

— Та чи зумію, лишень, — каже Самійло, — зроду не був у сім ділі.

— Та воно не трудно, — каже Остап, — я буду починати брехати, а ти підбріхуй: звісно, як старости брешуть про парубка, за кого сватають, а без брехні вже не можна! Я збрешу на палець, а ти підбріхуй на цілий локоть, то й закінчаєм діло, зап'ємо могоричі: а молоді опісля нехай живуть, як знають!

— Добре, Остапе, зумію, піду добуду паличку і зайду за тобою, — сказав Самійло і потяг додому.

Зібралися старости, як довг велить, узяли хліб святий під плече, палички у руки, пішли до Хіврі.

Увішедши у хату, помолилися, хазяїну поклонилися і почали казати законні речі про порошу, про князя, про куницю, і звели на красну дівицю.

Добре усе. Старі Хіврині усе слухають, далі почали розпитувати, що є у молодого.

— Та у нього чимало є чого, — каже перший староста.

— Де-то чимало? — каже підбрехач. — У нього усього є багацько.

— Є й волики.

— Та які волики? таки настоящі воли.

— Є й овечата, — почина перший староста.

— Та які овечата? таки настоящі вівці, — підбрехнув Самійло.

— Є й хатина.

— Та яка хатина? настояща хата, новісінька, просторна.

— І у господарстві не дуже кому дає волі.

— Та таки і нікому. Сам усім орудує і, що хоче, те й робить.

Хіврині старі аж плямкають, що таке добро достанеться їх дочці, та і почали питати, хто іменно парубок.

— От коли знаєте, Пархім, — сказав Остап.

— Терешкович, Понура, — договорив Самійло.

— Е! Себто той кривий на ногу? — спитала мати Хіврина.

— Та він так трошки храма, на одну ногу, — сказав перший староста.

— Де-то храма? І не на одну, а він і обома не здужа ходити, — підправив підбрехач.

— Та трохи чи не косий? — пита батько Хіврин.

— Та так, косенький на одне око, — каже староста.

— Де-то вже на одно? І не косенький овсі, він і обома нічого не бачить, — доповнив підбрехач.

— Та він щось горілку часто вжива? — питається батько.

— Так, вип'є потрошку, коли та коли, — каже Остап.

— Де вже, коли та коли? таки повсякдень, і таки не потрошку, а п'є, поки звалиться.

— Та, кажуть, щось там нашкодив, так чи не буде йому біди? — допитується батько.

— Яка там біда? Може, провчать трошки, — сказав староста.

— Як то можна трошки? Його так гарно кат кнутом попоб'є, та й на Сибір зошлють, — закінчив підбрехач...

Після такої розмови, що батькові та матері Хіврином робити? Випровадили нечестю старостів і трохи чи й не позивали ще за бешкет, що за такого жениха приходили сватати їх дочку. А на парня пустили славу, що й повік не збув!

Дуже недобре діло брехати!

«Закон один для всіх»

Так називався фейлетон, надрукований у № 13 «Перця» за цей рік. У ньому йшлося про те, в яку халепу потрапив вінницький робітник П. Каливошко, перебуваючи у відрядженні в м. Хмільнику. Наприкінці січня він був безпідставно затриманий працівниками міліції Г. Бабійчуком і В. Сушком, побитий у приміщенні штабу добровільної народної дружини та ще й звинувачений у пияцтві та хуліганстві.

За ініціативою «Перця» ще до опублікування фейлетону Вінницька обласна прокуратура порушила кримінальну справу за цими фактами. А сам виступ журналу розглянули Прокуратура республіки, Міністерство внутрішніх справ УРСР, Вінницький обком Компартії України та облздороввідділ, звідки редакція отримала відповіді про вжиті заходи.

Вироком народного суду Літинського району Г. Бабійчука згідно з ч. II ст. 166 Кримінального кодексу УРСР засуджено до 3 років позбавлення волі умовно із трирічним випробним строком. В. Сушка, як співучасника незаконного затримання П. Каливошка, наказом начальника управління внутрішніх справ Вінницької області звільнено з органів міліції.

Виступ «Перця» обговорено на засіданні бюро Хмільницького райкому партії. За зниження вимогливості до підлеглих, послаблення контролю за їхньою роботою, серйозні недоліки у політико-виховній роботі серед особового складу працівників міліції та за неправильну оцінку дій Г. Бабійчука та В. Сушка начальник районного відділу міліції П. Музика і його заступник по політико-виховній роботі В. Зубрій притягнуті до партійної відповідальності.

Питання про грубе порушення соціалістичної законності по відношенню до П. Каливошка обговорено на оперативній нараді колективу райвідділу внутрішніх справ. За поверховий розгляд правомірності затримання П. Каливошка начальникові слідчого відділу В. Дрейчуку суворо вказано.

Прокурор слідчого відділу обласної прокуратури В. Линник, який несвоєчасно порушив кримінальну справу за фактом затримання і побиття робітника, притягнутий до дисциплінарної відповідальності.

Вінницький облздороввідділ визнав критику на адресу лікаря В. Волковського і колективу Хмільницької центральної районної лікарні за неякісну експертизу алкогольного сп'яніння справедливою. В. Волковському оголошено догану. Головному лікареві Хмільницького району А. Щербатому дано вказівку посилити контроль за роботою медперсоналу і точним виконанням ним службових обов'язків.

Куточок для курців

Мал. А. БОРДУНІСА

— А я за добу лише одну викурюю.

Мал. И. КОГАНА

Про запас.

Мал. В. ШИРЯЄВА

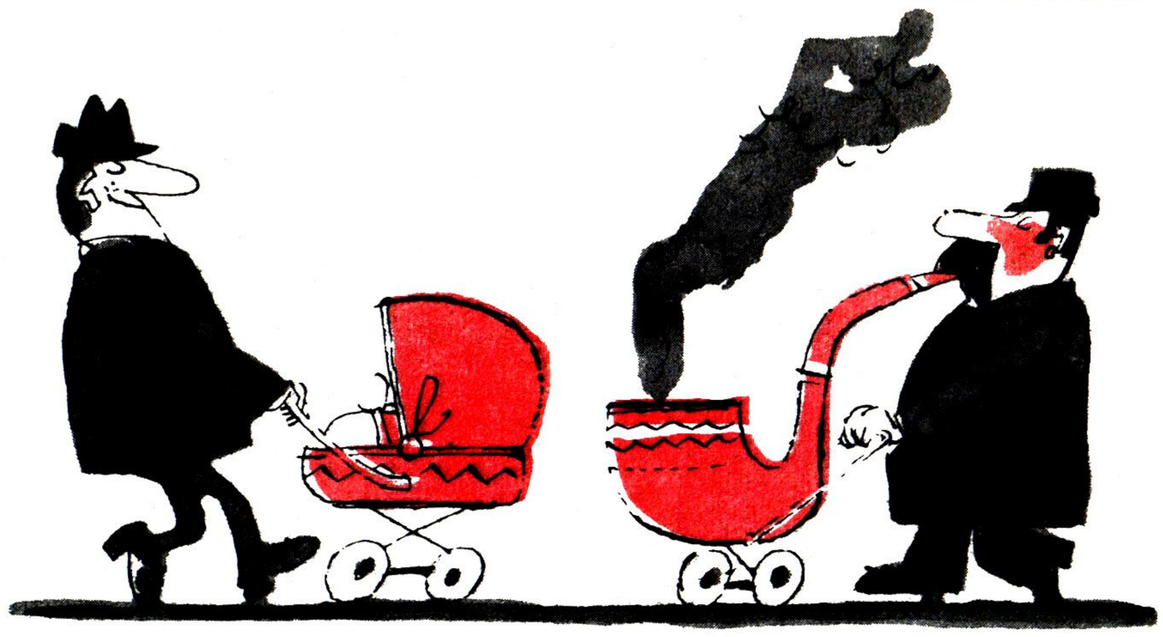

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Докурився.

Павло ТИЧИНА

КАЗКА

ЯК ДУБ З ВІТРОВІЄМ БИВСЯ

Не одне уже століття
Дуб стояв, простерши віття,
Весь в корі, як у броні,
Трудні роки, ночі й дні.
Батьком був він Клену
й Глоду,
Всім давав він прохолоду.
Кожен знав: хай грім
гримить —
Дуб од бурі захистить.
Ось минуло ще століття...
Й розгулялось лихоліття:
З півночі з-під білих вій
Хижо глянув Вітровій.
Глянув, станув, розігнався —
Дуб зелений захитався.
Йде і йде на Дуба в бій
Розбишака-Вітровій,
Хижо, люто налітає,
Листя на льоту хватає.
Тільки Дуб стоїть, не гнеться,
Силі Вітру не дається.
Ох же Вітру і досадно!
Закружляв він листопадно,
Та не вдержавсь на нозі
Й опинився у грязі.
— Ех ти, Вітре-Вітровію,
Сам собі зламав ти шию...—
Так промовив Дуб могутній
І про день свій про майбутній
Взявся думати-гадать
Та ще й вітами гойдать.

ЯК НАЗИВАЮТЬСЯ БУКВИ

Маленька Іринка хвалиться, що вже знає кілька букв. Мама просить знайти їх у букварі і назвати.

— Це — А, це — О, — гортаючи підручник, водить пальчиком дівчинка. — А це та, — зупинилась Іринка, побачивши літеру Р, — яку важко назвати.

Павло ЛАВРИК.

На поляні ріс Клен. І співав на тому Клені Щиглик.

Співав про сонячну поляну, про русявого Хлопчика, який приходив гратися до Клена, і про шовкову траву на поляні.

Одного ранку Щиглик глянув на поляну і залився дзвінкою піснею:

— На нашій поляні розквітла гарна Квітка!

Одразу над Квіткою закружляли барвисті Метелики, загули Бджоли. А трохи пізніше прибіг на поляну Хлопчик.

— Ой, яке диво розквітло! — зрадів він.

І схилився над Квіткою, милуючись її красою.

Та раптом почулось гучне тарахкотіння, і в хмарі диму на поляну виїхав Бульдозер.

Він зататакав іще гучніше і опустив свою ніж-лопату до землі:

— Рр-розійдись! Зар-раз попр-рацюю!

КВІТКА І БУЛЬДОЗЕР

— Стій! Що ти робиш? — тривожно гукнув Хлопчик. — Поглянь на цю Квітку!

— Не знаю ніякої Квітки. Мені треба поляну прибрати, щоб гарна була!

— Вона й так гарна! — занепокоєно засвистів Щиглик.

— Ми не дамо тобі знищити нашу Квітку! — залопотіли крильцями Метелики, задзижчали Бджоли перед самою лопатою Бульдозера. — Ти вже й так стільки бруду своїм димом наробив!

Бульдозер від несподіванки чмихнув і замовк. І вже спокійно сказав:

— Ось дивіться. Клен є? Є. Його я знаю. А про Квітку не чув!

— Та вона ж сьогодні розквітла! — вигукнув Хлопчик.

— Нехай не росте, де не треба! — зачмихав знову Бульдозер.

— Роздивись краще! — обурився Хлопчик. — Тобі, певне, не сюди треба, а он на галявину, де сміття накидане горою!

— Так-так! — зрадів Бульдозер. — Спр-равді так! Це я переплутав! Зар-раз приберу бр-бруд!

І він швидко покотив далі, туди, де лежали купи сміття.

А на поляну залетів пустун-Вітерець, розвіяв дим і став гойдати красиву Квітку. Він наче про щось говорив з нею...

— Що тобі сказала Квітка? — спитав у Вітерця Хлопчик.

— Вона дякує Щиглику, Метеликам, Бджолам, а особливо тобі, Хлопчику, що ти ростеш такий хоробрий і справедливий.

Юрій ЯРМИШ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЧОРНА ЛАПА

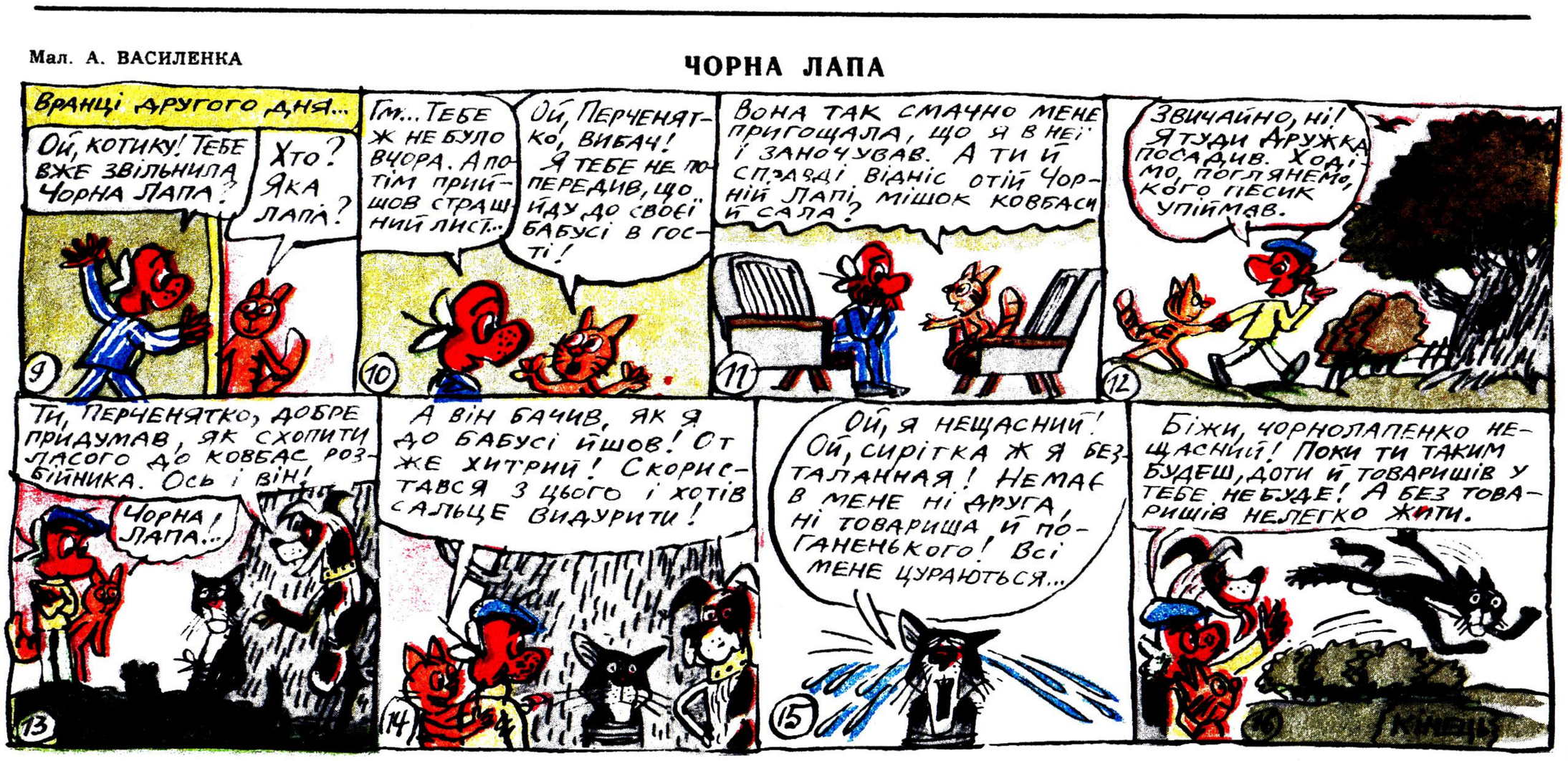

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Літературна пародія

ПОЕТИЗОВАНИЙ АВАНС

Профтехшколо, профтехшколо,
Скільки зим і скільки літ,
Скільки тих зарплат, відколи
Ти нас випустила в світ!
(Петро ШВЕЦЬ, із збірки «Голуби під Києвом» з передмовою А. Кацнельсона).

Літуроки, літуроки,
Скільки зим і скільки літ,
Скільки тих зарплат, допоки
Бідна книжка вийде в світ
І впаде затим резонно
У критичній молотьбі!
Ій аванси Кацнельсона
Не поможуть, далебі...

Богдан ВЕРЕС.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

ДИВЛЯЧИСЬ ПРЯМО У ВІЧІ

ГУМОРЕСКА

Я знав, що рано чи пізно не витримаю. Зірвуся. Скажу своєму начальникові все, що про нього думаю. А це, звичайно, скандал. Преміальні плакали. Прогресивку тільки уві сні побачу. А відпустку матиму лише в грудні.

Якось після роботи, зачекавши свого начальника біля контори, я сказав йому:

— Хочу з вами поговорити.

— Давай, — погодився він без вагань.

— Але не тут, звичайно, — посміхнувся я. — Розмова буде довгою, тому ходімте кудись, де можна посидіти.

— А чого ж, — не впирався він.

Ми зайшли до ресторану «Пролісок», і я замовив скромну вечерю.

Наповнивши наші чарки коньяком «Одеса», я підняв свою і, дивлячись йому просто у вічі, сказав:

— Якби не те, що я вирішив з вами порозумітися і, нарешті, висловити все те, що я про вас думаю, то ніколи б у житті не сів би з вами за один стіл. Бо пити разом з такою жахливою людиною, як ви, — це, перш за все, не поважати себе.

Він підняв свою чарку і кивнув на знак згоди. Ми випили.

Закусували мовчки. Я їв салат «столичний», він меланхолійно жував язик під майонезом. Наливши йому і собі, я знову підняв чарку і, дивлячись начальникові просто у вічі, сказав:

— Якби ви тільки знали, що про вас кажуть у колективі. Якими негарними словами називають. І правильно роблять. По-перше, оцей ваш зверхній погляд, ця панська манера розмовляти з підлеглими! Аж слухати було гидко, як ви недавно вибатькували нашу друкарку. А мені скільки грубих зауважень робили! Скільки разів обзивали неуком. У той час як неук — це ви. Так, так, справжнісінький неук. Бо не знаєте навіть азбучних істин деяких наших виробничих процесів. Мені соромно, що я працюю під вашим керівництвом...

Він знизав плечима і підняв чарку. Ми випили.

Підклавши йому пару шматочків буженини і свіжих овочів, я тут же налив ще по чарці, щоб не дати йому оговтатися.

— А як ви сприймаєте критику! — вів я далі, запрошуючи його знову випити. — Варто комусь виступити на зборах і щось про вас негативне сказати, ви його починаєте переслідувати. Пам'ятаєте, як розплатився Борошнянський за те, що назвав вас консерватором? Ви йому наступного дня запропонували подати заяву про звільнення за власним бажанням. А Чугунюк як постраждав лише за те, що у стіннівці натякав на деякі ваші вади! Ви за це йому відмовили у путівці до санаторію. А Кукурчака хіба не ви тримаєте на посаді молодшого рахівника лише за те, що він вам правду в очі каже. Затискувач критики — ось хто ви!

Начальник підняв чарку і, привітно посміхнувшись, перехилив її.

У його спорожнілу тарілку я переклав майже всю вазочку грибів і залишки печінкового паштету. Я весь кипів од внутрішнього збудження.

— А як довго ви вирішуєте елементарні справи, — продовжував я пристрасний монолог, знову наповнивши чарки. — Скільки разів доводиться вам нагадувати і скільки чекати вашого підпису. Якщо хочете знати — ви гальмо в усіх наших починаннях. Тільки через вас, через вашу байдужість і неповороткість наша контора займає передостаннє місце в республіці.

Його завжди похмуре обличчя тепер сяяло посмішкою. Він підморгнув мені, і ми випили.

Під гаряче нам принесли сухе червоне вино. Розливши його у фужери, я перейшов до тих вад, що роблять нестерпним його товариство.

— Чи відомо вам, що кожна вихована людина вітається або, принаймні, відповідає на привітання. А ви йдете коридором і навіть не можете вичавити з себе «добридень». Я сам учора бачив, як ви не повернули голови у бік Нусяка, хоч він тричі сказав вам «драстуйте». Ви не тільки некультурна людина, ви просто хам...

Він зааплодував і припав до фужера.

На десерт нам принесли шампанське і фрукти. Піднявши іскристий бокал і безстрашно дивлячись в очі начальникові, я резюмував свою коротку, але змістовану промову:

— На місці трестівського керівництва я б ані години не тримав вас на цій посаді. Таким, як ви, просто протипоказано керувати. Досить на вас лише глянути, щоб переконатися у вашій безпорадності і примітивності. Коротше — гнати таких треба поганим віником!..

Коли ми виходили з ресторану, начальник мене навіть під руку взяв.

— Ніколи не думав, що ви такий чудовий оратор. Не помічав за вами такої красномовності. На зборах, наскільки я пригадую, ви ніколи жодним словом не обмовилися. Я вважав, що ви зовсім розмовляти не вмієте. А сьогодні весь вечір усе говорили і говорили. Шкода тільки — оркестр гримів так, що жодного слова я не розібрав...

«...Не вистачало, щоб він розібрав, — думав я, лягаючи спати. — Саме для того я його і повів до ресторану, щоб під грім оркестру висловити йому все, що я про нього думаю».

І міцно заснув спокійним сном людини, яка нарешті виконала свій громадянський обов'язок.

Юрій ПРОКОПЕНКО.

ДУМКИ ВГОЛОС

● *Золота людина, але якої низької проби!*

● *Життя здавалося йому пісним, коли не мав змоги кому-небудь насолити.*

● *Щоб іти в ногу з часом, потрібні не тільки ноги, а й голова.*

● *Працював за принципом: краще мозолити очі керівництву, ніж власні руки.*

● *Казав, що світ тісний, а сам один жив у трикімнатній квартирі.*

Олександр СОЛОМЧЕНКО.
м. Київ.

● *Можна одягатися модно, а можна і зі смаком.*

● *Щоб душа співала, не обов'язково пити спиртне.*

● *Якщо до пенсії далеко — це не значить, що все ще попереду.*

Анатолій БАХУТА.
м. Нова Каховка.

Треба виключити будь-яку можливість розбазарювання, псування і розкрадання будівельних матеріалів, виробів та інших матеріальних цінностей на будовах.

(З листів до редакції).

Плакат М. АБРАМОВА

Дивитись крізь пальці на злодіїв — годі!
Дамо по заслугах цій хижій породі!

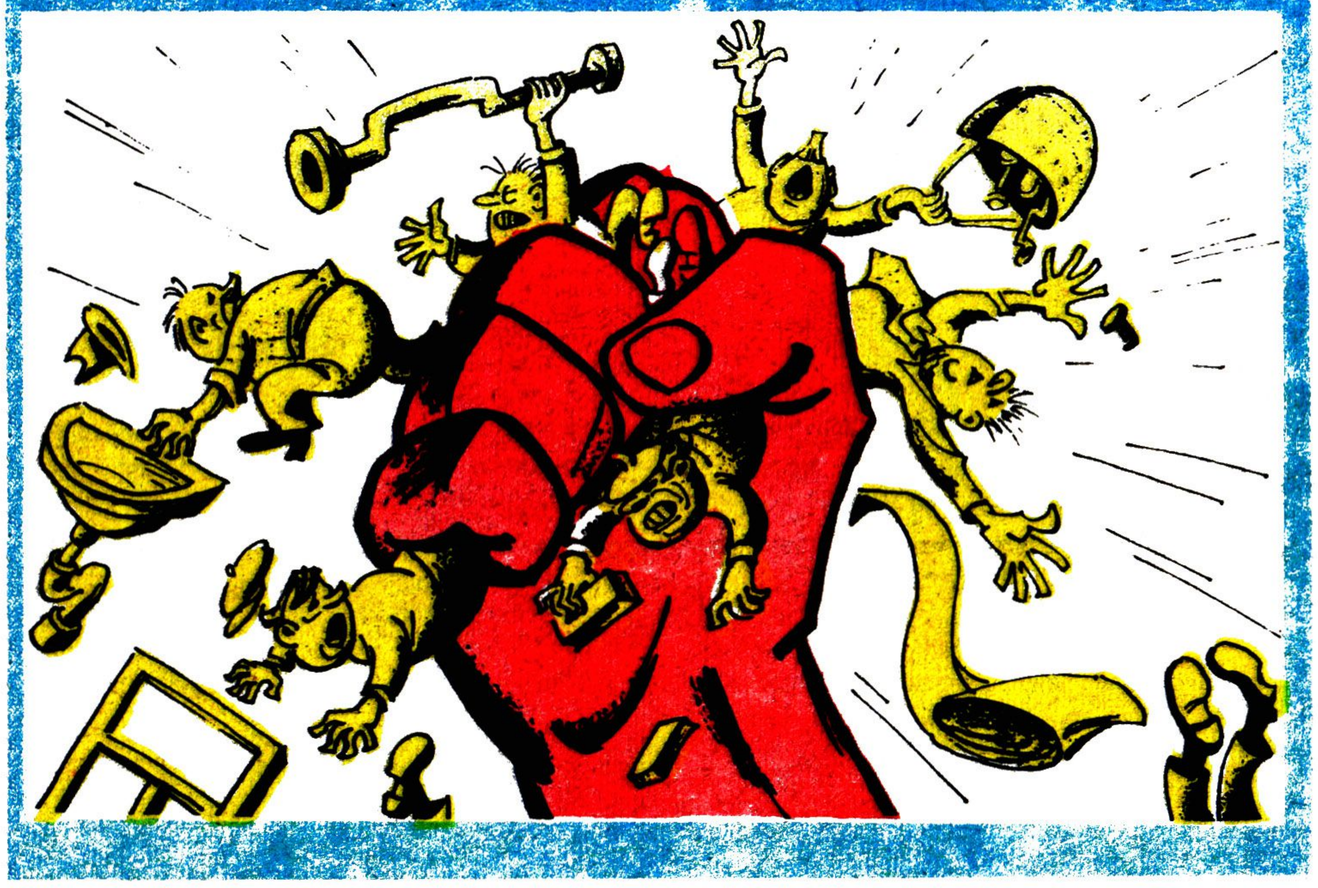

Друже Перче!

Відгадай загадку: з Ворошиловградщини до Житомирщини прилетіла за дві години п'ять хвилин, а по селу Вільнопілля (Ружинський район) п'ятсотметрівку ледве за добу проповзла...

Не здогадуєшся, Перче? Тоді відкрию секрет: термінова телеграма, що її надіслав мій брат. А так довго несли її, оту телеграму по селу працівники Вільнопільського відділення зв'язку, де начальником Г. П. Ольшевська.

С. Л. МОКРАНСЬКИЙ.

Розв'яжи, будь ласка, таку задачку.

Від нашого села Сіянців до рейцентру Острога — кілька десятків кілометрів. Від центральної, з покриттям, вулиці села до місцевої дільничної лікарні — кілька сот метрів. Куди легше добратися?

Ти, звичайно, вже догадався, що, коли ставлять отакі запитання, то тут щось не те. Точніше, не та. Не та дорога, якою хворих підвозять до лікарні. Сказати, що на ній чорт ногу зламає, — це значить нічого не сказати. Бо він її у негоду, окрім, усього, ще й не витягне з багнюки. Ми не раз і не два зверталися до правління місцевого колгоспу імені Ватутіна, в райвиконком з проханням, щоб дали лад отим нещасним кількома сотнями метрів. Спроби дати, правда, були, однак вони завершувалися тим, що на дорогу висипали кілька машин піску, а вона все одно від того не ставала кращою.

Якщо й справді наше прохання непосильне для колгоспу і району, то, може, Перче, ти підкажеш, як нам не хворіти, щоб тією дорогою не користуватися?

О. УНДІР.

Ровенська область.

Може, ти знаєш, що сталося з трупою Закарпатського обласного російського драматичного театру?

Ще 25 червня 1978 року в Будинку культури села Немиринці мала відбутися вистава «Коварство и любовь» у постановці цього театру. За сім днів наперед адміністратор привіз 350 квитків. Ми їх розкупили. Правління колгоспу «Радянська Україна» подбало, щоб у цей день люди раніше пішли з роботи, приготувалося зустріти акторів хлібом і сіллю. Зал був переповнений. Колгоспники чекали до півночі, але актори так і не приїхали.

Нема чутки про них, Перче, й досі. А нам на згадку про те «коварство» зосталися тільки квитки.

Колгоспники колгоспу «Радянська Україна».

Старокостянтинівський район Хмельницької області.

ДОПОМІГ

— Допоможи мені донести речі до автобусної зупинки, — просить бабуся свого онука.

— А вони важкі? — запитує той.

— Легкі-легкі! — відповіла бабуся.

— Ну, як легкі, так самі донесете.

Надіслав І. НАДТОЧИЙ.
с. Мале
Роменського району
Сумської області.

П'ЯНИЙ СТОВП

До хати вбігає стривожений Дмитрик.

— Мамо! Там на вулиці, тато із стовпом розмовляє.

— Та то він п'яний!

— Та чи він п'яний, не знаю, а тато ледве на ногах стоїть.

Надіслав М. МАРИН.
м. Першотравенськ
Дніпропетровської області.

Народні усмішки

У РЕСТОРАНІ

Відвідувач: Товаришу офіціант, це ж не суп, а якась вода!

Офіціант: Не якась, а варена!

Надіслала Т. ЧАЙКА.
смт. Торчин
Волинської області.

ПРОРАХУВАВСЯ

Зустрілись два однокласники. Один і каже: — Ех, Грицю, казали мати: «Йди на кухаря вчись». Не послухав, пішов на тракториста. А воно що там, що там — все одно руки в маслі. Весь час треба мити. А був би кухарем, міг би облизувати.

Надіслала Н. ЖУРИЛО.
м. Бахмач
Чернігівської області.

ВИЧЕРПНА ВІДПОВІДЬ

Лікар запитує хворого:

— Ну, як ваші справи?

— Та краще, ніж було, але гірше, ніж треба.

Надіслав С. СОКИРЯНСЬКИЙ.
м. Кремінна
Ворошиловградської області.

НЕ ЗДОГАДАВСЯ

— Ми раз із жінкою посварилися, а потім на згадку про примирення посадили яблуню.

— Чому я так не робив?! До цього часу мав би чудовий сад.

Надіслала Т. ЮДЧЕНКО.
Радгосп «Велетень»
Білозерського району
Херсонської області.

Мал. Ю. КОСОВУКІНА

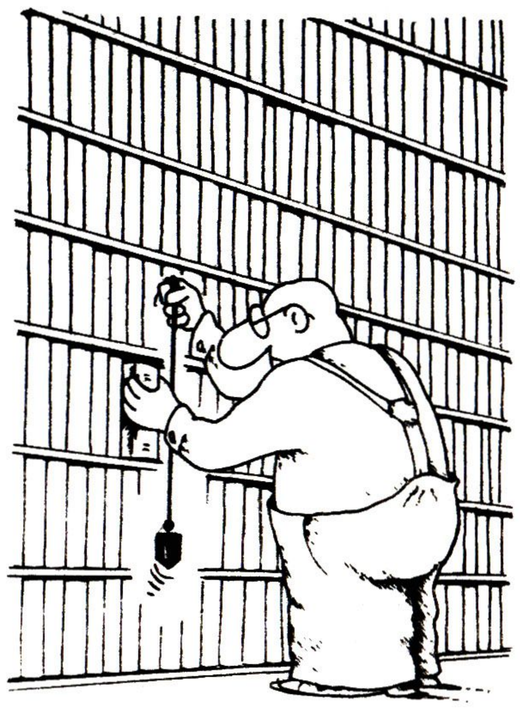

Без слів.

Страшне перо не в гусака...

«Надсилаю Вам на розследованіє поезію у прозі. Може щось вам удасця зробити краще. Бо я маю божий дар, але не очінь великий».
(З листа до редакції).
Надіслав А. ІЛЬЧУК.

«На землях питомника колгосп «Прогрес» в 1978 році посіяв три гектари цукрових буряків, але в зв'язку з поганими кліматичними умовами цукровий буряк вимок, згідно рішення райвиконкому».
(Із офіційної відповіді).
Надіслав Б. ГАВРИШ.

«Збільшити випуск м'яса на ваше підприємство поки що немає можливості. Ті свині, що є в нас, повинні піти в школу».
(Із офіційної відповіді).

«Така огорожа не забезпечувала випадків крадіжок. Це було виявлено членами народного контролю і прийняті міри».
(З протоколу).
Надіслала Л. ОНИЩУК.

«Будучи сильно не тверезим, він уже не міг повернути язиком щоб думати й трактор пішов під укіс, накривши своїм тілом кермо, яке й повернулось туди».
(Із пояснення).

«Я добре знаю що був десь з якимись двома типами, з такими волохатими, ми сиділи за пляшкою, а потім кудись пішли і, як бачите, уже роздітий, у витверезнику».
(З пояснення).

«При сільському опорному пункті створено загін по хуліганству й випивках».
(З доповідної).

«Самочинність її над чоловіком була здійснена макогоном».
(Зі скарги).

Надіслав Д. БОЙКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

● «Прийдіть поклоніться!» — так називався фейлетон, вміщений у № 13 журналу. Писалося в ньому про те, що начальник шляхового ремонтно-будівельного управління № 102 Краснянський легко розкидався обіцянками. Пообіцяв учительці з села Клинівки на Буковині Т. Т. Рачковській побудувати нову хату не пізніше вересня 1977 року і тут же забув про це. І хоч Краснянського потім зобов'язували збудувати ту хату і виконком Сторожинецької райради, і начальник Чернівецького облшляхбуду К. Г. Дюричка, справа не рухалася з місця, доки не втрутився «Перець».

Після виступу журналу секретар Чернівецького обкому Компартії України тов. В. Слинченко повідомив, що хату вже збудовано. А Сторожинецькому райкому партії доручено розібратися в причинах тяганини та неуважного ставлення до розгляду скарг вчительки Рачковської і винних притягти до відповідальності.

● Про те, що цукрозаводи Київської та Вінницької областей скидають у річку Рось неочищені води, писалося у фейлетоні «Вода і «чай» (№ 13 журналу).

Заступник начальника об'єднання «Укрцукропром» Б. А. Мелентьєв повідомив редакції, що комісія об'єднання перевірила системи водного господарства цих заводів і на місці розробила, для кожного цукрозаводу окремо, заходи, що повністю припинять попадання стічних вод у річку Рось та її притоки. Відповідні роботи вже розпочато.

Міністерство харчової промисловості УРСР додатково виділило цукрозаводам Вінницького об'єднання, розташованим у басейні річки Рось, 150 тис. крб. і Київського об'єднання — 220 тисяч крб. з тим, щоб уже в 1978 році повністю припинити надходження неочищених вод у відкриті водоймища.

● У фейлетоні «А час іде» («Перець» № 14) розповідалося про те, що Хмельницький обласний комітет народного контролю ще у 1977 році зобов'язав Дунаєвецький міжколгоспбуд ліквідувати численні недоробки у 16-квартирному будинку, спорудженому в селищі Смотрич. Після того минув рік, а недоробки лишилися.

Голова виконкому Хмельницької облради М. І. Починок на цей виступ «Перця» сповістив редакції, що облміжколгоспбуд уже налагодив центральне опалення, енергопостачання та ліквідував інші недоробки в будинку. Нині його повністю заселено.

● Голова Балтського міськвиконкому Терлецький В. А., зловживаючи своїм службовим становищем, відселив дві сім'ї, що жили з ним по сусідству, а їхню житлоплощу приєднав до своєї квартири. Про це писалося в листі до Перця.

Як повідомив секретар Одеського обкому компартії України тов. А. Тараненко, при перевірці факти повністю підтвердились. Справді, проживаючи у трикімнатній квартирі з усіма вигодами, Терлецький В. А. обладнав собі чотирикімнатну квартиру.

За зловживання службовим становищем Балтський райком партії оголосив В. А. Терлецькому сувору догану із занесенням до облікової картки. Райком визнав недоцільним дальше перебування його на посаді голови міськради.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Модні шпалери.

— А ви ж казали, що ваша дружина вже повернулася з відпустки.

— Що сталося? Що він їв?

— Дайте мені чогось заспокійливого для тата й мами.

— Будь ласка, заходьте!

Дружня розмова.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 22 (1040) (на украинском языке) Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.10. 1978 р. Підписано до друку 09. 11. 78. БФ 37170. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 05121. Тираж 3.140.000.

© Журнал «Перець», 1978 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Індекс 74393

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Шила в мішку не сховаєш.